

A LA CONTRA

Maria Canals
PIANISTA

"Sempre m'ha apassionat fer recerca, entendre una obra"

MARTA CLOS

M.C. La seva és una vida dedicada a la música. Ho sent així?

M.C. He fet el que m'ha semblat que era el millor possible. De molt petita jo ja tenia vocació per la música. Recordo que el meu pare no volia que m'ensenyessin les coses massa aviat perquè tenia por. Jo era molt prima, no menjava... tenia totes aquelles coses de filla única. I esperava que marxessin els pares per tocar el piano.

M.C. Va néixer en una casa de músics...

M.C. Sí. El meu pare era catedràtic del Conservatori Municipal i la meva mare era professora de música, alumna destacada del meu pare.

M.C. Això devia influir en la vocació...

M.C. Segur que sí. No obstant, el meu pare va ser intel·ligent i jo l'hi he agraït sempre. En aquella època només feien el batxilerat les noies que volien anar a la universitat i eren poques. Però ell em va dir que triés el que jo volia fer, que no havia de fer música necessàriament. L'única condició que em va posar és que el que fés m'ho agafés molt seriosament.

M.C. Va triar la música...

M.C. Sí. També m'hauria agradat ser advocada, però en aquella època ningú m'hauria fet cas.

M.C. Quan va obrir l'escola Ars Nova?

M.C. L'any 48, amb la meva mare i el meu marit, Rossend Llates, que era advocat i escriptor. Jo vaig tenir un suport molt gran del meu marit, vam estar sempre molt compenetrats, sense ell no hauria fet tot el que tinc ara.

M.C. Ha fet concerts en molts països del món...

M.C. Fins a l'any 68. Però no per tot el món. Miri, l'hi explicaré. Només he estat per Europa. I la causa fa riure, però tots tenim les nostres flaqueses: tinc terror a l'avió. Només he anat a llocs on es podia arribar amb tren o cotxe. He treballat molt a França, a Ginebra, a Itàlia, a Bèlgica, a Alemanya.

M.C. L'any 1954 va crear el Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals de Barcelona. ¿Per què ho va fer?

M.C. Primer el volíem fer nacional. Teníem l'acadèmia i vèiem com era de difícil per a la gent jove obrir-se pas. Era una manera d'ajudar-los, d'estimular-los. I va coincidir amb l'època en què jo sortia a l'estranger a fer concerts. Ens vam adonar que allà existien els concursos internacionals, estaven començant, i vam fer el nostre també internacional.

JOSEP LOSADA

APUNT

El proper dia 21 i fins al 6 de maig se celebrarà a Barcelona el 43è Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals. S'ha fet, sense interrupcions, des que la pianista Maria Canals i el seu marit es van entestar a oferir als músics la possibilitat d'obrir-se camí en el difícil món de la música. Anys abans ja havien creat l'escola de música Ars Nova, una escola que Maria Canals encara dirigeix i on dona classes. Conserva una memòria envejable, però no vol dir quants anys té. "Miri, vostè compti que ja he passat dels 30, ah, ah. No, sóc gran, molt gran, però tinc la sort que Déu em dona una salut que no sé com agrair-l'hi." Ha interpretat tota l'obra de Manuel Blancafórt, de qui aquest any se celebra el centenari del naixement.

M.C. El moment polític no devia ser fàcil per a una iniciativa d'aquestes...

M.C. Gens fàcil. No era un moment propici per obrir portes. Vam haver de dissimular i posar als papers: "Concurso de pianistas". I a dins, amb lletres petites, a la paraula internacional s'hi afegia que hi podien participar gent de tot el món. Vam tenir 14 inscrits, que per a nosaltres ja era un somni. I les proves es van celebrar al Palau de la Música.

M.C. Hi va haver estrangers?

M.C. Només un. Una noia belga que es deia Iolanda, encara la recordo.

M.C. Quina ajuda van tenir?

M.C. Econòmica cap. Però moltes persones ens van recolzar i vam comptar amb gent de la categoria de Lluís Maria Millet, mossèn Baldelló, Manuel Blancafórt, Frederic Mompou, i molts d'altres que van fer de jurat.

M.C. ¿Ha perillat en algun moment la continuïtat del concurs?

M.C. Sí, més d'una vegada. Hem viscut moments difícils, però ja han passat. A mí no m'agrada recordar les coses dolentes. M'agrada mirar endavant.

M.C. Aquest any hi ha 104 inscrits de 24 països diferents. Però 40 són japonesos. Per què tants japonesos?

M.C. És que és un poble molt treballador, molt. Jo sempre he dit que el treball és la base de l'èxit i els japonesos en són molt, de treballadors. Amb l'esforç arriben a entendre la nostra cultura.

M.C. Hi haurà un premi especial Manuel Blancafórt. Per vostè aquest compositor té un rellevància especial...

M.C. Molta. He interpretat pràcticament tota l'obra de Blancafórt per a piano i els dos concerts per a piano i orquestra, que els vaig estrenar amb Toldrà. **M.C.** Com defineix l'obra de Blancafórt? **M.C.** És francament molt interessant. Tot el que es faci per la seva música és poc. És un valor nostre i com que no ens en sobren val la pena fer tot el possible per donar-los a conèixer.

M.C. ¿Què en pensa de la formació musical dels nens?

M.C. Ara tenen moltes més possibilitats. Però el problema és que a les escoles els omplen de deures i tenen poc temps per dedicar-se a altres activitats com la música. Jo ho veig a la meva escola. I finalment se salven els que tenen més dots o els que són més tenaços.

M.C. Toca el piano encara?

M.C. No. I l'hi explicaré. No el toco per falta de temps. Per tocar el piano com jo crec que s'ha de tocar necessitaria més de tres hores al dia amb pau i tranquil·litat i no les tinc. Estic parlant, és clar, de tocar el piano per als amics. El que sí que faig és posar-me al piano per entendre una obra, el treball de recerca de la interpretació, que és el que m'ha apassionat tota la vida. Jo mai he posat la meva personalitat a la interpretació, he procurat entendre el que volia dir el compositor i transmetre-ho.